

Haupt-Kutas Mónika

Kaleidoszkóp

Smaragd Kiadó

Kaleidoszkóp
Copyright © 2023 Haupt-Kutas Mónika

© Smaragd Kiadó
Elérhetőségek:
+36 (30) 3619064
info@smaragdkiado.hu
www.smaragdkiado.hu

Szerkesztés:
Vojcskó Sarolta

Korrektúra:
Oltay Zsuzsanna

A novellák bizonyos részei a szerző elgondolásait és hitvilágát tükrözik, ezért kifejezett kérésére módosítások és szerkesztés nélküli formában kerültek a kötetbe.

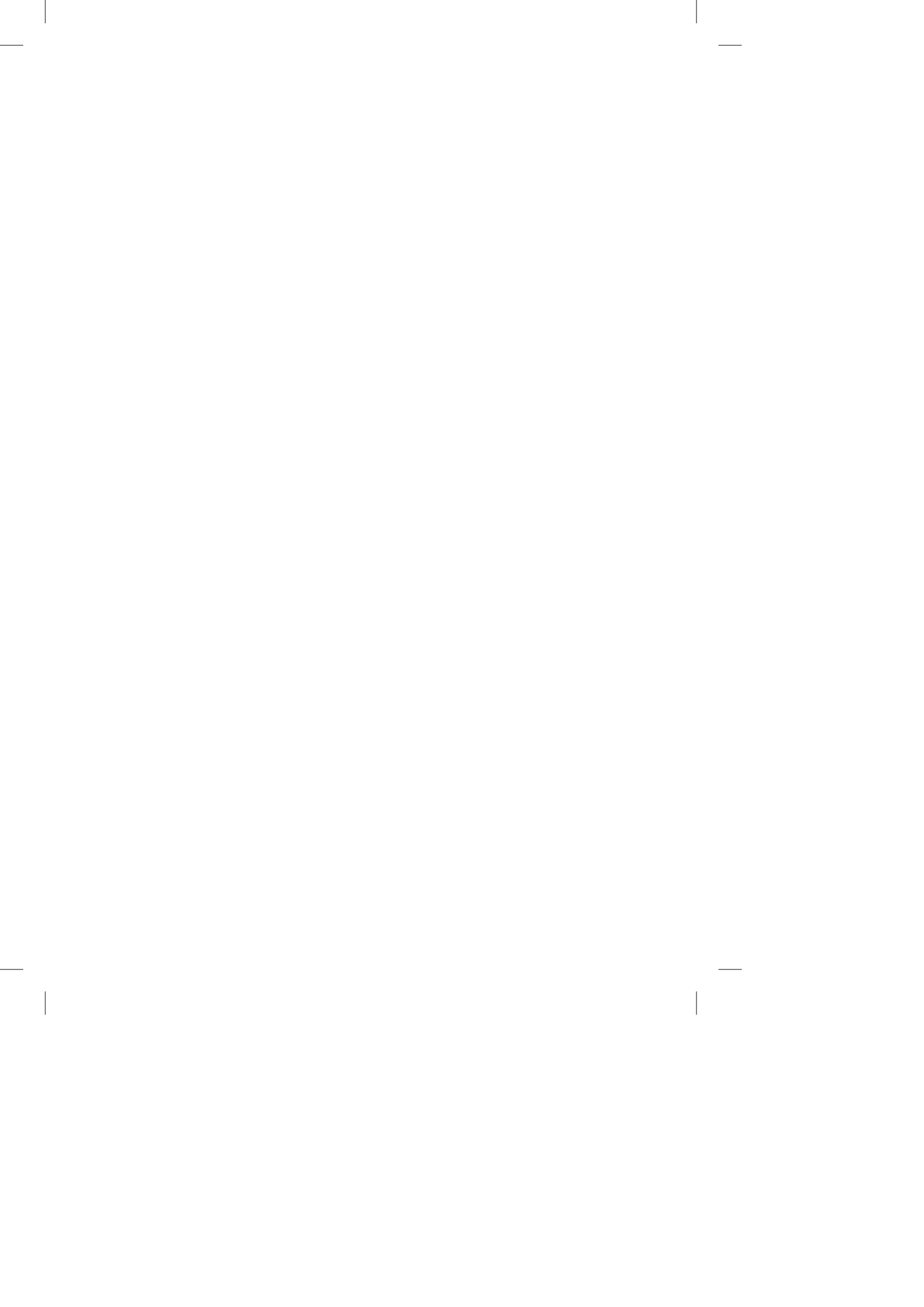
Borítótervezés és nyomdai előkészítés:
Zsiros-Petróczki Kitti

Nyomda: Premier Nyomda Kft.
Nyomdai felelős: Király Attila

Minden jog fenntartva.

Tilos a jogtulajdonos és a kiadó engedélye nélkül a könyv bármely részét bármilyen formában sokszorosítani, másolni, terjeszteni, információs rendszerben tárolni. Ideértve a nyilvános előadást, a hangoskönyvet, a televízió- és rádióadást, bármilyen internetes közlést, a fénymásolást, a rögzítést, információrögzítést és az átdolgozás bármely formáját az 1999. évi LXXVI. szerzői jogról szóló törvény alapján.

ISBN: 978-615-6297-50-1

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ	9
AMIKOR FÉLIG TELE... ..	17
A NAPFÉNY SZÍNE.....	35
DÖNTÉSEK	53
NE SZÓLJ SZÁM!	71
VÁGY ÉS VALÓSÁG.....	87
MÉRFÖLDKÖVEK	103
NEVEDNEK DALLAMA.....	117
HISZED-E MÉG?	137
DOLCE VITA	153
ÖRÖKBE? ... ÉS TOVÁBB... ..	173
KARÁCSONY HAVA	191
KERESZTUTAK.....	211
LÉPTEINK NYOMA	225
Ő, A NŐ	243
ÚJ HAJNAL.....	259
ALKONY.....	275

ELŐSZÓ

A fényes lakkal bevont karfájú, kárpitozott fotel, amelybe sok évvel ezelőtt leültem írni – egészen pontosan írással próbálkozni kis szobám csendjében –, még mindig ott áll családi házunk felső emeletén. Nagyon szerettem puha ölelését, a laptopot az ölembe raktam, és kezdődhetett a kalandozás. Csupán fehér prêmes takaróját igazítja meg még néha édesapám, amikor otthon jártunk után rendet rak, hogy legközelebb is onnan figyelhesse ténykedésemet, ha valami feladat akad számomra az íróasztalnál. Érdekes, hogy azt sosem használtam írásra, mindig máshová kuckóztam be egy-egy történethez.

Nem volt írógépem, sem méretes spirálfüzeteim, amelyek oldalait sűrűn telekörmöltem volna. Mindig az elektronikát használtam novel-lairásra, ezzel tudtam száguldó gondolataimat a leghívebben követni, itt nem kellett áthúzogatni semmit, sem hosszú percekig keresgélni javítóeszköz után, ha félreütöttem valamit a sorokat róva. Általában délutánjaimat és estéimet töltöttem vele, hogy egy-egy új történetet papírra vessek. Már akkor is éreztem azt, ami azóta sem hagyott el, hogy nincs is ennél jobb elfoglaltság, elégedetté, és boldoggá tesz szépen kifejezni magam, és úgy szárnyalnak a gondolataim, ahogy azelőtt soha.

Az élet a maga sokszor kéretlen és hirtelen eseményeivel és fordulataival szakította meg ezt a kalandozást. Arra kényszerített, hogy egy időre visszategyem az íróeszközömet a tokjába, és ne is vegyem elő, amíg ismét készen nem állok rá, míg ujjaim újra bizseregni nem kezdenek a várakozástól, hogy gondolataim és érzéseim kifejezőivé váljanak.

Úgy vágok tehát bele, vagyis inkább kezdem újra, ahogy félbe maradt. Azt gondoltam akkor, évekkal ezelőtt, hogy itt a vége. Az az ember, akiért lázasan püföltem a billentyűket hónapokon át, akiért annak képzeltem magam, aminek látni szeretett volna, nem létezett többé. Az elvesztését követő zűrzavaros, fájó, felfoghatatlan hónapok, évek, amelyek örült módon magukkal ragadtak, másfelől boldogságot is ajándékoztak nekem, mert közben megismertem a páromat. Mintha felkapott volna akkor a forgósél, amelyből felocsúdva ma már szédelegve próbálok fókuszálni, megérteni a miérteket.

Édesanyám volt sok éven át a lelki társam, az önbizalmam kovácsa, az a kincs az életemben, amiről azt hittem, még jó sokáig nem kell gondolnom az elvesztésére. Nem akartam arra gondolni, hogy egyszer elmehet. Nem lett volna erőm hozzá. Vannak nagy emberek, akikkel kapcsolatban úgy érzem, sosem lenne szabad távozniuk közülünk, annyi szépet és nemeset adnak ennek a világnak már csak azzal is, hogy léteznek. Ő nem volt híres személyiség, de a legszeretnivalóbbnak őt ismertem, és annak is, aki a körülötte lévők felé a legtöbb kedvességet sugározta.

Mégis elment egy őszi napon, nem sokkal születésnapja előtt, szép csendesen, köszönés nélkül, és csak most, öt év elteltével kezdem érteni vélni, hogy az utolsó felém küldött pillantása volt a búcsúja. Talán éppen a Teremtőjével egyetértésben döntött úgy, hogy mennie kell, mert őrangyalként sokkal többet tehet értünk, mint a földi fáradt testében.

Ezért történhetett meg, hogy nagyot fordult velem a világ, és elkerültem megözvegyült édesapám mellől, fel a fővárosba, a szerelmemhez. Sokat, nagyon sokat beszélgettünk anyáról, amikor hazalátogattunk és telefonon is, mindig csodáltam, hogyan képes apa ott élni, ahol mind együtt voltunk hosszú éveken át. Fel nem foghattam, annyi emlék között hogy nem szakadt meg a szíve. De mint kiderült, neki épp az adja az erőt a mindennapokhoz, hogy láthatja őt a lelki szemeivel.

Mindent átbeszélünk. Támaszt kerestem, és keresek a mai napig is, csak talán már nem olyan mértékben. Mert nem értettem. Nem értettem, hogy mehet minden ugyanúgy tovább, miért nem állt meg az idő, miért nem jelzi valami most már örökké, hogy nincs velünk, akit a legjobban szerettünk. Jól emlékszem, azon a napon csak jártam fel-alá a szobában, míg apa telefonon beszélt a kórházzal, és azt mantráztam, hogy anya jobban van, azért hívnak, hogy szóljanak, használt a kezelés. Aztán meghallottam, ahogy apa elismétli a telefonba, mintha másképpen maga sem fogná fel, hogy anya az éjjel elhunyt. Felzokogtam, és abba sem tudtam hagyni hosszú percek alatt. „Édesanyám! Nem, ez nem lehet!!!”

Ám hiába közölte egy orvos a telefonban, hogy anya elment, nem történt semmi. Nem sötétült el a nappali világosság, sőt novemberi nap-sugárban fürdött a kert azon a kora reggeli órán. Nem állt meg a falióra, hanem kegyetlen monotóniával ketyegte tovább a perceket. Nem hallgatott el a szomszéd kutya ijedten, mintha megérezte volna, hogy valami súlyos változás történt a világban. Öt másodpercnyi csend, sükettség,

szünet a kilégzés és a belégzés között, ami eltelt, amíg apa kérdezett, és az orvos válaszolt. Ott kellett volna valaminek megszakadnia. De az élet nem állt meg, és pislogni kellett, lélegzetvétel tört utat magának, szűrő, bénító fájdalom a mellkasban, könny a szemben és nem volt megállás, tenni kellett a dolgokat tovább.

Én pedig csak figyeltem befelé és kifelé egyaránt. Hol vagy? Hová mentél? Mi lesz most? Mit kezdjek apával? Mit teszek, ha vita lesz közöttünk? Ki fogja elsimítani? Hogy kezdjem így járni a saját utamat? Hogy hagyjam itt magára idősen, megfáradtan? Egyszerre megrohantak a kérdések, egyre több, feltartóztathatatlanul, válasz nélkül. Azok ott maradtak anya szemébe és hangjába zárva.

Megláttam az elárvult fotelt, az üres ágyat, a levetett blúzt a szék karján, a citromfűteától sötét karimás csészét a konyhában. S akkor egyszerre csak ott volt. Ott volt a változás feketén-fehéren. Az üresség. Egy ember, az ember, a mama hiánya. Többé már nem jön haza. Apa hangja napokon át visszhangzott a lépcsőházban, ahogy magában azt mormolja: „Nincs többé.” Ilyen egy családtag távozása. Betölthetetlen üresség, és közben egymás után bekövetkező szükségszerű, vagy nem várt változások, a használati tárgyai elpakolásával járó felfoghatatlan végérvényesség. Hosszú időn át elhúzódó gyász, mely hol elemészt, hol elcsendesedik.

Édesanyám bízott benne, hogy végre elkezdem élni a saját életemet. Akkor már volt kiért. Hónapok lassú sodrásában érkezett meg hozzám a szerelem, olyan észrevétlenül, hogy tulajdonképp csak anya kezdte el sejteni: „Te jó ég, lányom, ez kezd komolyodni!” és „Húha!” meg „Nahát!”, és persze „Nocsak, nocsak!”

Aztán jött a hideg zuhany, igen ám, de Pestig kell menni érte, az azonban sosem lesz kevesebb 200 kilométernél. Én pedig döntöttem a szívemre hallgatva, mert éreztem, hogy ez az, amire mindig is vágytam. Mondani nem mondtam semmit, mert a módot nem láttam. Hogy is mehetnék el nagybeteg édesanyám mellől? Akkor még nem tudtam a megoldást, de reméltem, hogy majd csak lesz valahogy.

Ha bárki megjósolja nekem sok évvel ezelőtt, hogy lesz egy csodás új családom, fájdalmas mosollyal válaszolom: „Jó is lenne!” Anya ugyanis megérkezett a fénybe, és szembetalálkozott az unokájával. Úgy képzelem, együtt töltöttek egy kis időt, majd átadta neki a stafétabotot, ő pedig

két év múlva megszületett. A mi kis csodánk. A családi almáriumban láthatatlan tintával nevéhez a Huncutka jelzőt is nyugodtan oda lehetett volna írni. Eldöntötte, hogy a mi kislányunk akar lenni, és egy életre levesz a lábunkról. Sikerült neki. Minden nap van néhány olyan perc, amikor hitetlenkedve nézem, hogy van egy kis huncutkám, aki színessé varázsolja a szürke hétköznapokat.

Kíváncsi lennék, látja-e még valahol anya, – reményeim szerint igen, hiszen szerződtettem őrangyalnak – mennyi új dolgot, mennyi változást, mennyi ébredést és tervet hozott az élet. Az is lehet, hogy éppen az ő keze van a dologban. Ilyennek szeretne látni. Újra püfölöm a billentyűzetet, visszatérek belém a pezsgés. Szeretett elszánnak és alkotónak látni. „Neked írnod kell, lányom.” – mondogatta minden megszületett írásom után. „Író akarok lenni, – mondtam – szépen írni, lélekig ható, szellemet, szívet emelő gondolatokat papírra vetni.” „Te csak írd, a többi meghozza az idő.”

Aztán hirtelen kifogytam. Az erőm ment el, nem a témák. Tudtam, hogy először őt kell leírnom, a búcsúmat, vagy ha úgy tetszik a köszönetemet. Ez pedig hosszú időn keresztül váratott magára, mert annyira fájt. El kellett jönnie annak a pontnak, amikor a gyásztól földre rogyott lelkem felemelkedik, mert alkotni akar. Azt hiszem, valamilyen tekintetben minden földi halandó furcsa szerzet, aki tollat ragad.

Bár én is annak érzem magam, mégis mindig a tökéletességre törekedtem. Arra, amire anya is mindig tanított. „Azokat az írásokat szeretem, amiket nem elég egyszer elolvasni. Legyen mélyen szántó, hogy legalább kétszer felfaljam, mire minden tekintetben megértem a szavait. Azután legyen szép, hogy gyönyörködjem benne. Végül pedig legyen szórakoztató, elgondolkodtató, vagy döbbenetes, hogy idézni is akarjam. Bárhogy számolom lányom, ez így már legalább négyszeri elolvasása ugyanannak a dolognak.” Anyám bölcs asszony volt...

Előfordul, hogy visszakívánom őt közénk, ilyenkor abba is belegondolok vajon jó lenne-e neki itt lenni. Utolsó éveiben a Parkinson kórtól, és egyéniségét, testi erejét egyaránt egyre inkább leromboló tüneteitől szenvedett. Közéjük tartozott a depresszió is. Mit szólna hát most a Covidhoz, mit élne át a szomszédban zajló háború miatt? Próbálok elengedni őt, azt képzelni, jobb ez így, hiszen bezártságban

élné az év nagy részét, félelemben, hogy mi lesz, ha a háború átlépi az országhatárt.

Csakhogymágam. Anyám alapjában véve pozitív szemléletű ember volt. A vírusra azt mondaná: „Hála Istennek, hogy minket elkerül, és adja a Jóisten, hogy így legyen másokkal is. Mindenki gyógyuljon meg belőle, és éljen tovább jó egészségben.” A háborúval kapcsolatban pedig leginkább a menekültekre figyelne, és rábeszelné apámat, hogy segítsenek rajtuk, ahogy tudnak. A „ma neked, holnap nekem”, a „jót tett helyében jót várj”, és a „segíts, ahol tudsz” közhelyei nagyon közel álltak a szívéhez. Szeretett adni, és nem kért cserébe semmit. A szeretetet mindig könnyes hálával fogadta, és ezt érezték a körülötte lévők is, mert ott juttattak neki, ahol csak tudtak.

Sokszor mondtam már az azóta férjemmé avanszált páromnak, hogy szerintem anya nagyon szerette volna. Szomorú a tudat, hogy mindösszesen annyi időt volt alkalmuk együtt lenni, amíg a párom beköszönt neki a szobába. Énrajtam keresztül zárta a szívébe anya, az én rajongásom és sztorijaim teremtették meg köztük a kapcsolatot. A párom pedig mindig mosollyal válaszol, ha anyáról mesélek neki, vagy őt idézem, mert szerinte látszik a szememen, az egész lényemen, hogy milyen közeli, szeretetteljes viszonyban voltunk egymással. Jó érzés, hogy szeretik egymást, pedig valójában már nem volt alkalmuk egy nagy beszélgetésre.

A párom ilyen szempontból is különleges ember a számomra. Átsegített életem talán legnehezebb időszakán. Ha belegondolok, mi történt volna, ha ő nincs, egészen másféle sors bontakozik ki előttem. Akkor összetörtem volna. Apró darabokra esik szét a lelkem, sokkal mélyebb lett volna az így is nagyon nehéz gyász időszaka. Ha ma belenézek abba az ürességbe, amit anya távozása okozott bennem, bizony még most is megszedülök, és azt hiszem, megszakadna a szívem, úgy tudnék sírni.

Szerencse vagy sorsszerűség – nehéz a kettőt szétválasztani –, hogy a párom iránti érzéseim is nagyon mélyek, így egyik érzés egyensúlyban tartja a másikat. Idővel pedig az egyik lassan halványodik, míg a másik egyre erősödik. Hosszú út vezetett ide, és voltak percek, amiket nehezen éltem meg, mert olyan nincs, hogy az ember körül mindig akad valaki, aki kirángatja a borús gondolatokból. Nem is lehet. Előbb-utóbb muszáj szemébe nézni a sötétségnek.

A tükör megmutatja a szem összes titkát, ami végül az idő töredék részéig fáj csupán, mert az elme okos és vigyáz a gazdájára. Amikor első alkalommal néztem a saját szemembe, a színét láttam csak, a ráncokat körülötte. Nem mertem mást, mélyebbet látni, védekeztem. Aztán lassan, habozva felbukkant a múlt, a legfájdalmasabb pillanatok, felvillanó emlékképek, amikor már nem a saját szememet néztem, hanem az elmém filmvásznát. Egészen addig, amíg az új hatások be nem tolokodtak a pillanatba, és a szomorúság mellett szürreális módon egy repülőgép kezdetben távoli hangjára lettem figyelmes. Felettünk már aránylag alacsonyan szállnak a járatok. Ez az egyre erősebbé váló zaj, ébresztett rá arra, hogy soha semmi nem lesz többé a régi, sem jó, sem rossz értelemben. Más lesz. Más lesz elviselni, megélni is, érettebb fejjel. Anya ezt üzenté akkor. Lelki szemeimmel látni véltem a mosolyát, az elnéző tekintetét, az ígéretet a biztató kacintásában, hogy itt marad, amíg szükségem lesz rá.

Érdekes pillanat volt, félelemmel és kíváncsisággal teli. Másképp fáj már. Tompábban, hiábavalóan. Az zakatol bennem: „Engedd el, már nem kell, hogy fájjon, csak az, hogy szeresd. Csak azt tartsd meg. Szeresd, amíg élsz. Mesélj róla a kislányodnak, idézd fel a szavait, a mosolyát, a mozdulatait, a jó szívét. Ennél több nem kell. Ő is így szeretné, te is tudod.” Amióta nincs, tulajdonképp bennem állnak össze a beszélgetéseink. Vannak a régi kérdések között újak is, de mégis meg tudja válaszolni őket, mert tudom, mit mondana, még a szavait is hallani vélem. Tudom, mit tenne, mikor kacagna, és hogyan. Mitől sírna, és melyik helyzetben mondaná a magáét.

Az ő lenyűgözésére és megdöbbenésére születtek meg e kötet írásai, nagy részük nem saját élmény, de megmutatja azt a világot, amiben élünk nap mint nap, és leginkább rajtunk, hangulatunkon, élethelyzetünkön múlik, hogy lelkünknek melyik részét ragadja meg egy-egy esemény vagy pillanat. Nem is az volt a célom, hogy saját életemet mutassam be – legalábbis egyelőre –, sokkal inkább szerettem volna egy-egy jellemzőnek gondolt élethelyzetben a lélekbe látni, átélni és éreztetni életünk nagy eseményeinek súlyát. Talán sikerült is bizonyos mértékig. Anyám esetében biztosan tudom, hogy figyelmesen hallgatta amikor felolvastam, és csodálkozva veszett el a soraim közt, amikor a kezébe adtam. Itt ül a vállamon most is a képzeletemben akár egy

pihekönnyű őrangyal, minden helyzetben segít, és sugallja a megoldásokat a problémákra. Örül és elégedett, hogy végre úgy lát, ahogy most létezem, alig várná, hogy végre elolvashassa a történeteimet, és odaülne mellém, hogy az önbizalmam, a támaszom legyen, amikor végre megnyomom a „Küldés” gombot.

Hiszem, hogy minden akkor történik meg, amikor eljön az ideje, egy perccel sem hamarabb, vagy később. Sok csoda történt így az életemben, amelyekről majd szépen, sorjában máskor számolok be. De mind végigment a lélek rostáján, mindet át kellett élni teljes súlyával, és mind gazdagította így, vagy úgy az életet. A test lehet törékeny és esendő. Ám a lélek mindig tanítani akar valamit, bármily fájdalmasnak is tűnik olykor-olykor. Az ilyen „mérőköveken” pedig meg lehet pihenni, hogy számot vessünk addigi életünkkel, de aztán fel kell állni, hogy lássuk, mit tartogat a következő.

AMIKOR FÉLIG TELE...

... az olyan jó érzés. Még mielőtt azonban rosszra gondolnál, kedves Olvasó, hadd közöljem veled máris, hogy arról a bizonyos képzeletbeli pohár vízről beszélek, amelyen az optimista emberek mérik életük boldogságának szintjét. Sok pillanat van az ember életében, amelyek során azt érezheti: „Most félig tele van”. Ez annyira ritka, vagy múlandó állapot, hogy meglehet, észre sem vesszük, és tovaröppen, mielőtt kiélvezhetnénk.

Bezzeg, ha félig üres! Szinte már kéjes örömet okoz a panaszkodás, amelyet sorsunk szerencsétlen alakulása folytán embertársainkra zúdítunk, már ha egyáltalán akad olyan ember, aki valóban odafigyelve hallgatja. Ilyenkor kérdelem én, miért nem megy el a panaszos arra a szinten az anekdoták világában működő piacra, ahová a bajainkat visszük el, hogy aztán mélyen megszegyenülten, de legalábbis csalódott bosszúsággal térjen onnan vissza az övéi közzé, közölve velük, hogy már megint nem az övé volt a legnagyobb. Hála istennek, élnek még köztünk olyanok is szép számmal, akiknek az ilyen-olyan körülmények ellenére is félig telinek látszik az a bizonyos pohár.

Szétnéztem tehát a környezetemben, hogy felkutassam, hol találok ilyen reménytelenül optimista embereket és helyzeteket, és vajon mekkora az az ivóalkalmatosság, melynek szintje náluk valami okból félútig emelkedett. Ahogy töprengtem, azt fedeztem fel, hogy mindenki életében vannak, vagy voltak már olyan helyzetek, amikor nem maradt szomjan. Különben is! A teli pohártól hamarabb elhív a természet, szóval okosabb azt módjával. Hogy igazam van-e meglátásaimban, azt ítél meg te magad, s ha megteszed, akkor elérheted, hogy legalábbis egy pohár ismét félig tele lesz... Az enyém...

*

Sötétedik. Novemberi alkonyat szólít a kötelességem felé. Meg kell vallanom, néha terhes a felelősség, de ha a végeredményt nézem, mégis csak jó dolog, hogy enyém ez a feladat itthon. Annyi a tennivaló

délutánonként, hogy igazából fogalmam sincs, hogy jut eszembe magamtól, mikor jön az etetés. Nyáron kicsit tovább lehet húzni a dolgot, elég estefelé meglátogatnom a kis kedvencemet, de télen már kora délután leszál a hideg szürkület, akkor nem lehet olyan sokáig várni. Csak elindulni nehéz. És persze kifundálni, mi legyen a vacsora. Bár tulajdonképpen neki teljesen mindegy, mert mindenevő. Konkrétan az. Ilyenkor csak arra kell vigyáznom, hogy ne legyen túl forró a finomság, amit kap, minden más mellékes. Mielőtt még leérek hozzá, már hallom is a kiskaput, ahogy nagyot nyög a súlya alatt, amikor felugrik rá, és mozdulatlan izgalommal várja a jöttömet. Első számú lépés a szimat. Addig se ki, se be.

– Menj már odébb egy kicsit, ha enni akarsz! – szólok rá erélyesen, mégis örülök a mohóságának, mert abból tudom, hogy minden rendben vele.

A kíváncsisága végül győz vélt szigorom felett. Hiszen a vacsorájáról van szó! Tudnom kellene már, hogy egy eb számára az mindennekfelett való. Na de kérem! Hol marad akkor a tisztelet? Én vagyok a főnök! Legalábbis szeretném hinni. És ő most mindenre hajlandó, hogy pár percig ebben a hitemben ringasson. Még arra is, hogy teljesen és tökéletesen alávesse magát az akaratomnak. Minden idegszálát megfeszítve koncentrálna arra a pillanatra, amikor intek, izgalmát pedig azzal fejezi ki, hogy hol egyik, hol másik mellső lábát emelgeti fel, mint aki bármelyik percben indulni kész, és ugyanakkor, mintha azt sugallná: „Látod, gazdi? Nem fogok odarohanni, hisz még a lábam sem éri a földet!” Mindent a kajáért! Szinte meg sem kell szólalnom, ő tudja, hol a helye, amíg a lábából az edényébe kerül a lakoma. Bizton állíthatom, ez idő alatt nincs nála fegyelmesebb kutya világon. Se éhesebb. De még boldogabb sem. Nem félig van tele a tányérja, hanem púposan, színültig! Hát van ennél nagyobb öröm az életben?

*

A postaládához vonulok, csak reklámújságok vannak benne. A szomszéd bácsi irigylésre méltóan idilli képet mutat a babakocsival, amelyet maga előtt tol. Máskor csípős megjegyzéseit most félreteszi, egészen jámbor, sőt már-már földöntúli mosollyal tolja az unokáját a sarki bolt

felé, és reméli, hogy csak találkozik valaki ismerőssel útközben, aki talán még azt is megemlíti majd a kis kocsi mélyén alvó kisfiúval kapcsolatosan, hogy mennyire hasonlít rá. Ha másban nem, hát mivel mindketten egyformán kopaszok.

A szomszéd bácsi nem vág minden nap ilyen üdvözült arcot. Sok a gond a családban, az élet nem mindig alakul úgy, ahogy azt a halandók szeretnék. A ház rég felújításra szorul már, de a pénz nem futja ilyesféle álmokra. A felesége sincs túl jó bőrben, elég súlyos nyomokat hagyott rajta a gyárban leszolgált idő. A kert ápolásra szorulna, de most nincs aki csinálja, pedig a veteményes már ásóért esdekel. Nehéz az élet, pedig így, öreg korukra kellene már könnyebbnek lennie.

Mégsem panaszkodik. Hogy is tehetné, amikor a héten lesz hat hónapja, hogy itt van ez a kis tündérke a családban. Ezt az apróságot pedig nagyon lehet szeretni. Nem számít se kert, se ház, se betegség, amikor látogatóba hozzák az unokát, a szemük fényét. Különleges napok ezek. Ilyenkor a cigaretta kiszorul a bejárati ajtó elé, ha szívni akarják, csak fázzanak! Megtelik étellel az egyébként néma szoba, amikor ébren gügyög, halkan járnak napközben ha alszik, de ez a csend nem nyomasztó, hanem szent. Csak fel ne ébresszék, hadd álmodjon szépeket!

Ezúttal a gyerekek itt vannak már három napja, és közös a fürdetés, a pelenkázás, az etetés. Már ő is csinálta. Csak úgy mosolyogtak rajta. El is vörösödött, de azért nem volt olyan ügyetlen mégsem. Igaz, hogy megvan már annak lassan harminckét éve is, hogy a saját fia mellett segített így, de azért bizonyos mozdulatok mégiscsak örökre bevésődnek az ember fejébe.

– Na, nagyapa! Nem is olyan rossz! Máskor is te fogod csinálni! – jegyzi meg a menyé, és elmosolyodva ül a kád szélére fürdetés közben. Most lehet egy kicsit pihenni, a fiatalúr jó kezekben van.

– Nagyszerű! Állok elébe! Hozhatod minden este! – Nagyot nevetnek együtt, és erre a hangra csilingelő kacagást hallat a kicsi is, az akkor a világ legédesebb hangja. Feledve minden rossz, ezek a percek magukért beszélnek. Szinte túlcserél a pohár.

*

– A kezed járjon, ne a szád! – mindig megkapja a magáét a tanító nénitől. Pedig tudhatná már Mártika néni, hogy az ilyesmit nem lehet siettetni. Neki amúgy is lassabban megy. Minek ez a rohanás? Nincs jó kézügyessége, és kész. Ráadásul a tanító néni mindig elbeszéli az óra felét, azt mondja, rendesen elő kell készíteni a dolgokat, máskülönben nem azt látja viszont a rajzlapokon, amit a tananyag előír.

– Nem értem én ezt! Mindig azt mondja, hogy használjuk a fantáziánkat, aztán meg, ha tényleg használjuk, akkor ki kell radírozni a felét. Hát tehetek én arról, ha engem a dínók érdekelnek a legjobban? Azokat rajzolom a legügyesebben, persze, hogy minden rajzomra megpróbálok odacsempészni őket! De neki nem tetszik! – panaszkodik Sanyika otthon, és a mama is érzi a helyzet oly’ igazságtalan mivoltát. Honnan tanult meg az a kilencéves kobak így érvelni? Tőle biztos nem. Ő rögtön sír, ha valakivel nézeteltérése támad.

– Legyél türelmesebb, Sanci! Meglátod, egyszer eljön a te idő is – próbálja vigasztalni mama, nem sok sikerrel. A gyerek szemében ott marad a makacs kétely.

– Na, persze! Ugyan mikor fogunk mi dínókat rajzolni? Szerintem ilyen téma nincs is abban a nagy szürke könyvben, amit a tanító néni a szünetben lapozgat – legyint Sanyika, és kedvetlenül színezgeti az olvasókönyv ábráit.

A mama megsimogatja a fejét, és még egyszer meghallgatja az olvasást. Bár a rajz is ilyen jól menne! Talán beszélnie kellene a tanító néni-vel. Hátha együtt kitalálhatnak valamit!

A csütörtöki rajzóra legyőzhetetlen akadályként tornyosul Sanyika szeme előtt. Semmi kedve hozzá. Biztos megint az ősz lesz a témakör, annak pedig semmi köze az ő kedvenceihez. Na, mindegy, jöjjön, aminek jönnie kell! A teremben máris nagy készülődés folyik. A hetesek rajzlapokat osztanak, előkerül a zsírkréta is. Becsengetnek. Az osztályzaja csak akkor ül el, amikor belép az ajtón Mártika néni.

– Jó reggelt mindenkinek! Hogy vagytok ma? – kérdezi kedvesen, és lepakolja a könyveit. Micsoda kérdés ez? Mint ahogy az ember ilyen korán lehet. Sanyika szórakozottan babrál a színes ceruzáival a jelentés alatt, aztán leülnek, és a tanító néni elővesz egy papírt. – Egy kis figyelmet kérek! Hoztam nektek egy meglepetést. Ma reggel érkezett egy pályázat. Rajzolni kell, de nem szokványos témában. Nem is tudom, ki